

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobkyně: **K. H.**, zast. Mgr. Davidem Oplatkem, advokátem, se sídlem Buzulucká 678/6, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2020, č. j. MHMP 1408368/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2022, č. j. 2 A 67/2020-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 28. 5. 2020, č. j. P12 12541/2020 PŘES, tak, že žalobkyně byla shledána vinnou ze spáchání přestupku proti občanskému soužití § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Přestupku se dopustila tím, že dne 1. 4. 2019 v době od 20.15 hod. do 20.25 hod. na adrese P. X, P. – M., přes slovní a fyzický odpor své sestry, osoby přímo postižené spácháním přestupku, Mgr. Š. B., vstoupila do jejího bytu, kde hledala svou nezletilou dceru A. H., a když postižená obviněnou z bytu začala vystrkávat, napadla postiženou škrábáním do obličeje a rukou, čímž ji způsobila čárovité až pruhovité vertikální oděrky 5 x 25 až 60 mm na pravé polovině obličeje a příčné oděrky na obou předloktích volárně, tedy úmyslně jinému ublížila na zdraví. Za toto jednání byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení o přestupku ve výši 1.000 Kč. V ostatním rozsahu žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou, kterou městský soud nadepsaným rozsudkem zamítl.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. V ní namítá, že skutková podstata, ze které správní orgány a následně i městský soud vycházely, nemá oporu ve spise, jelikož nebylo zohledněno, že stěžovatelka byla napadena poškozenou, jejíž jednání bylo nesprávně vyhodnoceno jako nutná obrana. Stěžovatelka naopak tvrdí, že se jednalo o nutnou obranu z její strany. Stěžovatelka byla při svém

jednání (vstupu do obydlí poškozené) vedena zásadním motivem, a to zajištěním bezpečnosti své nezletilé dcery. Rekapituluje problematické okolnosti vztahující se k její nezletilé dceři, které vedly k jejímu konfliktu s poškozenou. Stěžovatelka proto nevstoupila do obydlí poškozené s úmyslem porušit domovní svobodu poškozené, ale z obavy o bezpečí, život a zdraví své nezletilé dcery. Soud se odvolává na porušování domovní svobody, ale policie nedospěla k závěru, že by v posuzovaném případě došlo k porušování domovní svobody. V rozsudku v popisu skutkových zjištění jsou další nepravdivá nebo hrubě zkreslená tvrzení, která mohou mít vliv na rozhodování soudu a nemají odpovídající oporu v dokazování.

[4] Správní orgány neposoudily věc nestranně, jelikož nepřihlédly ke všem skutečnostem svědčícím ve prospěch stěžovatelky. Závěr žalovaného, že nebyla porušena zásada jednotnosti správního řízení, zásada volného hodnocení důkazů, zásada legality a proporcionality, zásada nestrannosti postupů správních orgánů, zásada procesní rovnosti a správnosti právního posouzení jednání poškozené, v důsledku skutkových okolností namítaných stěžovatelkou zcela postrádají svůj legitimní základ.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[7] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (což je také nyní projednávaná věc), pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[8] Následně se soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.). Vymezením neurčitěho právního pojmu „*podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ se již NSS zabýval při výkladu § 104a s. ř. s. ve znění účinném od 13. 10. 2015 do 31. 3. 2021 (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. (s účinností od 1. 4. 2021) byl rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu NSS posuzuje přijatelnost kasační stížnosti. Nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o *věci mezinárodní ochrany*, nýbrž o *všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce*, což je i nyní projednávaná věc.

[9] Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti NSS nadále vychází z judikatorně ustálených kritérií (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 52), jež pramení ze závěrů usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Kasační stížnost tudíž NSS přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu (srov. též Kühn, Z. In: KÜHN, Z.,

pokračování

KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, k § 104a, především body 6 a 11).

[10] V projednávané věci soud podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[11] Stěžovatelka uplatnila převážně námitky skutkové. Nejvyšší správní soud konstatuje, že je to především krajský soud, který je oproti kasačnímu Nejvyššímu správnímu soudu soudem nalézacím a je povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany kasačního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se na případy extrémního nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními, vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. (například rozsudky ze dne 1. března 2017 č. j. 6 As 256/2016-79, bod 21, ze dne 30. května 2018 č. j. 6 Afs 94/2018-52, bod 25, ze dne 20. prosince 2018 č. j. 6 Afs 283/2018-39, bod 9, a 6 Afs 306/2018-40, bod 13, či ze dne 13. února 2019 č. j. 6 Afs 354/2018 -23, bod 9, ze dne 8. 12. 2021, č. j. 6 Afs 197/2020-85, bod 37).

[12] Žádnou takovou zásadní vadu Nejvyšší správní soud nezjistil. Městský soud se přezkoumatelně zabýval všemi žalobními námitkami a z jeho rozhodnutí je zřejmé, proč je nepovažoval za důvodné, včetně namítané nestrannosti postupu správních orgánů v posuzovaném případě. To platí i pro otázku nutné obrany poškozené (a zároveň absenci tohoto důvodu vylučujícího protiprávnost u stěžovatelky), kdy městský soud sice výslovně neodkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (vycházel převážně z judikatury trestních soudů, která je však na přestupkové věci přiměřeně aplikovatelná, srov. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 – 27, č. 461/2005 Sb. NSS), nicméně jeho závěry jsou s touto judikaturou v souladu (k podmínkám nutné obrany obecně srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 As 1/2008 – 172; k posuzování podmínky přiměřenosti nutné obrany: rozsudek NSS ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 As 56/2017 – 39; k vyloučení nutné obrany při útoku směřujícím proti osobě jednající v nutné obraně: rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 As 380/2018-31, č. 4150/2021 Sb. NSS).

[13] Stěžovatelka také v kasační stížnosti netvrdí, že by rozhodnutí městského soudu bylo v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (nebo se jednalo o otázku v judikatuře dosud neřešenou), její námitky se pohybují výhradně ve skutkové rovině, nadto převážně oponují závěrům správních orgánů (kdy stěžovatelka ve svých kasačních námitkách v několika případech přímo označuje body napadeného rozsudku rekapitulující obsah rozhodnutí správních orgánů), nikoliv městského soudu. Pouhý nesouhlas se skutkovými závěry městského soudu, případně správních orgánů, nicméně přijatelnost kasační stížnosti založit nemůže.

[14] Pokud se stěžovatelka dovolává porušení zásad řízení o přestupku, jedná se o argumentaci natolik obecnou a nekonkrétní, že ji vůbec nelze považovat za projednatelný důvod kasační stížnosti.

[15] Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by kasační stížnost podstatně přesahovala vlastní zájmy stěžovatelky, proto ji odmítl jako nepřijatelnou dle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[16] Jelikož stěžovatelka neměla v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly náklady přesahující náklady jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2023

Mgr. Aleš Roztočil v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Kopáčková